

Наталя ПЕРЕСКОКОВА

12 червня у приміщенні музею Юліуша Словацького відбулося відкриття чергової виставки художніх полотен добре знаного у нашому місті, в Україні і вже відомого у США художника Миколи Мамчура та членів його мистецького гурту «Художники без майстерень», які дебютували своїми оригінальними роботами. А саме: Бологової Ольги (уродженки міста Володимир, що в Росії), тернополян: Андрія Коваля, Оксани Дуденчук, Віктора Буковського. Їхні твори внесли свіжу хвилю думок, радощів, сяйво насичених кольорів, сплеск емоцій в наше повсякденне одноманіття. Роботи, котрі заставляють замислитись над нашим життям, викликають хвилювання. Мабуть, саме тому у виставковій залі панує серед відвідувачів жваве обговорення побаченого, подив від своєрідності засобів передачі реалій, чи надуманих сюжетів, породжених філософським сприйняттям світу.

«Художники без майстерень» – об'єднання, що виникло в грудні 2010 року в місті Тернополі, має на меті згуртувати творчих людей різних напрямків, віку, національностей в одну дружну общину, – так планує автор ідеї і духовний наставник гурту Микола Мамчур. Він вважає, що головна задача мистецтва – «об'єднувати людей, стирати відчуття самотності, дарувати їм радість, щастя, надію. Воно є балансом емоцій, притулком для людської душі, де вона шукає порятунку і підтримки». Саме ця ідея і об

єднала таких різних за жанрами, стилями передачі молодих виконавців. З юнацькою безпосередністю вони звертають увагу на такі «дрібнички» у нашому житті, які мало хто помічає: бездрик, метелик, павучок, квітка (роботи Віктора Буковського). У наближеному вигляді вони набувають дивовижної краси, привабливої своєрідності, складається враження, що споглядач ніби одягає окуляри і під їх збільшувальним склом милується божими творіннями. Стає зрозуміло, що автор не боїться «бути щирим, відвертим,

готовим показати людям свій внутрішній світ, випустити їх туди, бути вільним...»

З акварелями Оксани Дученчук ми вже знайомі з попередньої виставки Миколи Мамчура в музеї Словацького. Нині авторка представила графічні пейзажі. Назви до них досить поетичні: «ворота в туман», «мирненість і лицарство», «тінь кохання»... Виконані у чорно-білих тонах, художні роботи вражають своєю трьохвимірністю. Не йметься віри в те, що простий олівець в умілих руках може так тонко передати шелест дощових потоків, кружляння дрібних сніжинок, запах передвесняного лісу після зливи, клуботання згустків туману на світанку між лісовими деревами, осліплююче сонячне проміння, навіть тепло від дотиків закоханої пари, яку видно лише у відбитку тіні на дворовій бруківці.... З часом переконуємось, що Оксана, душа якої по вінця наповнена любов'ю, дійсно малює (як говорить сама) «не просто побачене, а свої відчуття та враження від причетності до цього світу». Ще одне цікаве захоплення у дівчини-майстрині – ганчір'яні ляльки, які виготовляє власноруч (прохання не плутати з мотанками вуду!). Як приклад такого роду творчості – подарунок нашому музею довгоногої білявої красуні у картатому платтячку з такою ж парасолькою.

Юний художник Андрій Коваль, котрий «р style=єднання, що виникло в грудні 2010 року в місті Тернополі, має на меті згуртувати творчих людей різних напрямків, віку, національностей в одну дружну общину, – так планує автор ідеї і духовний наставник гурту Микола Мамчур. Він вважає, що головна задача мистецтва – «об'єднувати людей, стирати відчуття самотності, дарувати їм радість, щастя, надію. Воно є балансом емоцій, притулком для людської душі, де вона шукає порятунку і підтримки». Саме ця ідея і обнародився, живе, сприймає, пробує творити та пізнавати» був представлений лише однією роботою, проте якою! Виконаний в техніці «папір, вугілля» портрет відомого кременчанина – художника, поета, краєзнавця Івана Дем'яновича Гарасевича у всіх глядачів викликав схвальні відгуки. Майстерно, тонко, вдало. Сподіваємось, що з іншими своїми роботами Андрій нас невдовзі познайомить.

Ну, звісно, художні твори метра живопису самого Миколи Мамчура привертали до себе увагу не лише різнобарв'ям кольорів, довершеністю побудови зображення, а й філософським підґрунтям. Виставлені роботи можна умовно поділити на такі підгрупи: політичні, козацькі, лицарські, релігійні, побутові. Кожна категорія несе у собі роздуми автора: «що з нами відбувається, куди ми рухаємось?» Це якраз те, що досліджує кожен митець, а художник при цьому має можливість писати свої дослідження мовою живопису, малюнку, скульптури чи музики...» Чи словом, як і зробив автор у власній книзі «Северин». До речі, це своє видання він презентував на відкритті даної виставки у музеї Словацького.

{joomplucat:56 columns=4}

У художніх полотнах пана Мамчура досить багато символіки, яка, можливо, не кожному зрозуміла з першого погляду. Так наприклад, у численних зображеннях королів, вкладено символ не влади, а мудрості; у відтвореннях янголів – надію на спасіння людства, яке впевнено котиться у прірву; в підлозі храму, що має вигляд шахової дошки – наше щоденне буття, що послідовно чергується із чорних та білих днів-клітинок... Цікаві роздуми митця над «політичним ляльковим театром» сьогодення, у якому державні руки смикають людей-маріонеток за тонкі невидимі ниточки, завдяки чому ті рухаються, проголошують з трибуни-балкону промови для народу, а той терпляче тримає пихатих політичних та військових тиранів на власних могутніх титанових плечах... Скептична також алегорія державних рук, що за іграшки тримають у своїх долонях голови чиновників, які насправді являються мізерними карточними фігурами – шістками, сімками, валетами. В любую хвилину ці долоні можуть розчавити їх на друзки... Дивують метаморфози чиновника із папкою, який в душі мріє стати вільним королем, бачить у небі золотого фенікса... Козацька тема особисто мене зачепила картиною шаленого бою, де ніби чується дзвін металу шабель. На задньому плані січі – широко відкриті очі, наповнені жахом, в яких застигла смерть вершника, що тримав малиновий стяг....

У багатьох картинах художника присутня наша гора Бона із руїнами старої фортеці, підсвічена місячним сяйвом. Вона дійсно, мов привид возвеличується над містом. На її фоні відбуваються і битви, і дуелі, і військові походи. Це говорить про явний інтерес Миколи Мамчура до нашого історичного минулого. І не з проста – родом він походить з Кременця, саме тут він часто літав на містом у далеких дитячих снах чи в мріях.

Якщо роботи митця пробуджують до роздумів, до дискусій – безсумнівно вони зачепили глядачів «за живе». Так і нинішнє відкриття виставки «художників без майстерень» видалося незвичним. Після спокійного обміну враженнями від картин, побажань натхнення та росту в творчості, присутні перейшли на громадські бесіди, відстоювання політичної позиції, зауваження до благоустрою міст Тернополя та Кременця, глобальних екологічних питань, що стосуються усієї України. Серед виступаючих були працівники музею Тамара Сеніна, Оксана Зуб, а також – активісти Народного Руху Богдан Георгійович та Валентина Олександрівна Кульчинські, викладач медичного училища, поетеса, громадський діяч Ольга Біркова, відомий художник Ніл Григорович Зварунчик, приватний підприємець Наталя Іванівна Петраніч, лікар-кардіолог Алла Юр'ївна Холодило, викладач Кременецького ліцею Тетяна Миколаївна Мельник, медичний працівник Ірина Божко та інші. Тішило те, що жителі наших міст не байдужі до сьогоднішньої політичної та суспільної ситуації в країні, і те, що мистецтво знайшло такий живий відгук у їх серцях. Отже, думка ініціатора відкритої у музеї Юліуша Словацького виставки «ми сильні, коли ми разом, коли нас багато» – знайшла своє реальне

підтвердження. Бажаємо гурту і надалі тішити нас своїми глибоко життєвими, психологічно-колоритними полотнами.
